

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 85/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. F., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 Pp/52/2010 z 1. júla 2010 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2010 doručená sťažnosť V. F. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Pp/52/2010 z 1. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sestra sťažovateľa návrhom z 15. apríla 2010 požiadala okresný súd, aby rozhodol o sťažovateľovom podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „podmieničné prepustenie“), pretože podľa jej názoru boli splnené formálne aj materiálne predpoklady na jeho prepustenie, o čom svedčilo aj hodnotenie z Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín (ďalej len „NOO a ÚVTOS“), z ktorého jednoznačne vyplýva, že u sťažovateľa došlo k splneniu účelu trestu, a preto bolo odporúčané jeho podmieničné prepustenie.

S uvedeným názorom sa však okresný súd nestotožnil a uznesením sp. zn. 1 Pp/52/2010 z 1. júla 2010 konštatoval nesplnenie materiálnych predpokladov podmieničného prepustenia a návrh zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ, ako aj jeho sestra sťažnosť krajskému súdu, ktorá však bola uznesením sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010 zamietnutá.

Podľa sťažovateľa oboma napadnutými uzneseniami boli porušené jeho označené práva, keď oba sudy nedostatočným spôsobom odôvodnili svoje rozhodnutia, a tieto rozhodnutia sú preto arbitrárne. Pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení vzali všeobecné sudy do úvahy predovšetkým správanie sťažovateľa počas výkonu väzby, a nie počas výkonu trestu odňatia slobody (čo im zákon neumožňuje) a poukázali aj na závažnosť a spôsob vykonania trestného činu sťažovateľom, ako aj na spôsobený následok, pričom tieto okolnosti boli už zohľadnené pri ukladaní trestu, a preto nemôžu sťažovateľa opäť negatívne postihovať pri rozhodovaní o návrhu na podmieničné prepustenie. Taktiež sťažovateľ vytýka súdom oboch stupňov, že vôbec nebrali zreteľ na pozitívne hodnotenia NOO a ÚVTOS, ako aj to, že sa nevysporiadali s konštatovaním

kladnej prognózy sťažovateľa a s odporúčaním na jeho prepustenie. Oba napadnuté súdy podľa názoru sťažovateľa neuviedli, na základe akých skutočností mali za preukázané nesplnenie materiálnych predpokladov podmieneného prepustenia, ani neuviedli právne úvahy, ktorými sa pritom spravovali. Krajský súd sa napokon nevysporiadal ani s námietkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti a jeho stanoviskom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vydať tento nález:

„Okresný súd Trenčín uznesením sp. zn. 1 Pp/52/2010 zo dňa 1. 7. 2010 a Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo dňa 16. 9. 2010 porušili základné právo V. F. na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 Pp/52/2010 zo dňa 1. 7. 2010 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo dňa 16. 9. 2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

V. F. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur...

V. F. priznáva náhradu trov konania...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Pp/52/2010 z 1. júla 2010 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010.

1. Pri prerokovaní námietok sťažovateľa z hľadiska možného porušenia jeho označených práv napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Je nepochybné, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu mal sťažovateľ právo podať sťažnosť. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ toto právo využil a proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010. Z uvedeného teda vyplýva, že námietka porušenia označených práv sťažovateľa v podobe podanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu, ktorý svoj právny názor vyjadril v označenom uznesení tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej zaoberal tou časťou, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos/52/2010 zo 16. septembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Pp/52/2010 z 1. júla 2010.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súde príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa, a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil (IV. ÚS 157/09).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základnými právami zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu ústavný súd pristúpil aj k posúdeniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Krajský súd v Trenčíne podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnostiach preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovatelia podali sťažnosti, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a takto zistil, že sťažnosti odsúdeného V. F. a navrhovateľky M. H. nie sú dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu sa plne stotožnil s napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ktoré považuje za zákonné a vecne správne s tým, že si plne osvojil závery okresného súdu, ako i dôvody, pre ktoré bol návrh navrhovateľky na podmienené prepustenie odsúdeného V. F. zamietnutý. Taktiež prijal konštatovanie okresného súdu, že závažnosť a spôsob vykonania trestného činu odsúdeným, spôsobený následok, ale aj negatívne správanie a povahové vlastnosti odsúdeného počas výkonu väzby, ktorá bola v jeho prípade dlhšia ako samotný výkon trestu odňatia slobody, kedy sa odsúdený správal nedisciplinovane, bol opakovane disciplinárne trestaný, nedávajúci dostatočnú záruku jeho skutočného polepšenia.“

K v sťažnosti uvedenej námietke, že sťažovateľ dostal priestor na vyjadrenie až po prednesení konečných návrhov, keď sa senát odobral na poradu, krajský súd uviedol, že toto sa nezakladá na pravde a že „zo zápisnice o verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo dňa 1. 7. 2010 na č. l. 10-11 je zrejmé, že predseda senátu udelil slovo na konečné návrhy, v rámci ktorých sa postupne vyjadrili do zápisnice o verejnom zasadnutí všetky prítomné procesné strany. Postupne sa vyjadrili prokurátorka, navrhovateľka M. H., obhajca JUDr. K. a na záver odsúdený V. F. A až potom senát okresného súdu vykonal neverejnú poradu, na ktorej rozhodoval o návrhu navrhovateľky M. H. a toto rozhodnutie verejne potom vyhlásil, tak ako je to zachytené v zápisnici o verejnom zasadnutí.“.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd plne stotožnil a ktorého závery si osvojil, sa uvádza:

„Senát okresného súdu po oboznámení sa so spisovým materiálom, predovšetkým potom s návrhom sestry odsúdeného, hodnotením ústavu, skráteným výpisom klienta a pripojeným trestným spisom Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 8 Pp/123/2009, uvádza, že u odsúdeného V. F. je síce splnená formálna podmienka na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (lehota na podanie návrhu o podmienené prepustenie), ale nie je u neho splnená podmienka materiálna, nakoľko predpokladom na podmienené prepustenie z výkonu trestu je v tomto prípade súčasné splnenie troch zákonných podmienok, a to, že odsúdený vykonal už dve tretiny uloženého trestu, vo výkone trestu plnením si svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, do ktorej nápravno-výchovnej skupiny je odsúdený zaradený. Oproti predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu pri tom došlo len k jednej zmene, a to tej, že odsúdený obdržal ďalšiu odmenu. Inak je jeho hodnotenie totožné, a keďže na strane odsúdeného nenastala za tak krátky čas od predchádzajúceho rozhodnutia taká podstatná zmena okolností, ktorá by preukazovala odôvodnené očakávanie, že sa polepšil a v budúcnosti povedie riadny život, senát okresného súdu nemohol vyhovieť návrhu sestry odsúdeného, nakoľko k tomu neboli splnené zákonné podmienky. Taktiež závažnosť a spôsob vykonania trestného činu odsúdeným, spôsobený následok, ale aj negatívne správanie a povahové vlastnosti odsúdeného počas výkonu

väzby, ktorá bola v jeho prípade dlhšia ako samotný výkon trestu odňatia slobody, kedy sa odsúdený správal nedisciplinované, bol opakovane disciplinárne trestaný, nedávajú dostatočnú záruku jeho skutočného polepšenia.

Z uvedených dôvodov preto zamietol návrh sestry odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko odsúdený nespĺňa dôsledne všetky zákonom stanovené podmienky pre také rozhodnutie.“

Ústavný súd pripomína, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, na ktoré súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy (IV. ÚS 53/08). Pokiaľ všeobecný súd prihliadol na okolnosť, že vzhľadom na závažnosť a spôsob vykonania trestného činu, spôsobený následok, ako aj negatívne správanie sťažovateľa a jeho povahové vlastnosti počas výkonu väzby nedávajú dostatočnú záruku jeho skutočného polepšenia, a preto nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti.

Podmiennečné prepustenie je trestnoprávnym inštitútom, ktorý sa realizuje na základe návrhu oprávnenej osoby (§ 415 ods. 1 Trestného poriadku) pri splnení formálnych podmienok (zákonom ustanovená doba povinnosti vykonať určitú časť trestu odňatia slobody) a materiálnych podmienok (správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody a pozitívna prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti) ustanovených Trestným zákonom, pričom predpoklady splnenia týchto podmienok bližšie uvádza zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody. Posledné dva

spomenuté právne predpisy v týchto súvislostiach ustanovujú o hodnotení ústavu, ktoré si všeobecný súd vyžadava k návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného. Všeobecný súd, ktorý o takomto návrhu rozhoduje, nemá vo vzťahu k zisteniu splnenia tej materiálnej podmienky, ktorá súvisí so správaním odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, iné dôkazy, len tie, ktoré mu predostrie ústav, a práve z nich je potom pri svojom rozhodnutí povinný vychádzať.

Ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd rozhodujúci o podmiennečnom prepustení musí zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré mu poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože aj tieto okolnosti vedia do istej miery ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať potom, ako opustí ústav na výkon trestu odňatia slobody. Pri skúmaní splnenia materiálnych podmienok týkajúcich sa možnosti podmiennečného prepustenia odsúdeného na slobodu je preto pre všeobecný súd dôležité zistiť a vyhodnotiť správanie odsúdeného (v danom prípade sťažovateľa) počas výkonu trestu odňatia slobody. Pritom správanie odsúdeného je determinované samotným výkonom trestu odňatia slobody, ako aj plnením jeho účelu, ktorý spočíva v prevencii pred ďalším páchaním trestnej činnosti a výchove odsúdeného k vedeniu morálneho a slušného života. Podľa názoru ústavného súdu ak sa do výkonu trestu odňatia slobody započítava u odsúdeného vykonaná väzba (§ 45 Trestného zákona), potom je legitímny aj postup všeobecného súdu, ktorý pri preskúmaní splnenia materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia sťažovateľa berie do úvahy jeho správanie nielen počas výkonu samotného trestu odňatia slobody, ale aj počas výkonu väzby.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí zamerail na zistenie splnenia všetkých do úvahy prichádzajúcich predpokladov (formálnych a materiálnych) na uplatnenie tohto trestnoprávneho inštitútu. Vo vzťahu k splneniu materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol (hoci len formou stotožnenia sa s odôvodnením prvostupňového súdu a osvojením si jeho záverov), že pokiaľ ide o materiálnu podmienku súvisiacu s jeho správaním vo väzení, táto splnená nebola. Vychádzal pritom aj z hodnotenia

NOO a ÚVTOS, v ktorom bolo jeho správanie počas výkonu väzby hodnotené ako negatívne. Druhostupňový súd jasne formuloval, z akých dôkazov vychádzal. Prvoradá bolo preňho spomínané hodnotenie, ktoré popisovalo správanie sťažovateľa aj vo väzení, ako aj spis okresného súdu sp. zn. 8 Pp/123/2009 (rozhodovanie o predchádzajúcom návrhu sťažovateľa na podmiennečné prepustenie, ktoré bolo právoplatne skončené len štyri mesiace pred vydaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na sťažovateľovo podmiennečné prepustenie). Po vyhodnotení zadovážených dôkazov a aplikácii na vec sa vzťahujúcich všeobecne záväzných právnych predpisov dospel krajský súd k záveru, že doterajším a komplexným správaním vo väzení sťažovateľ neplnil účel trestu a v istom, ale významnom časovom období, keď sa nachádzal vo väzbe, sa nepodriadoval ustanovenému režimu. Preto odôvodnenie nesplnenia jednej časti materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia sťažovateľa jeho negatívnym správaním počas výkonu väzby (nedisciplinované správanie, opakované disciplinárne potrestanie), ktorá bola v jeho prípade dlhšia ako samotný výkon trestu (čiže vzorné správanie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody trvalo kratšie ako negatívne vo výkone väzby), sa nejaví, ako uviedol sťažovateľ, arbitrárnym. Navyše, od predchádzajúceho zamietajúceho rozhodnutia o jeho podmiennečnom prepustení pre krátkosť času nedošlo k takej podstatnej zmene okolností, ktoré by odôvodňovali všeobecnému súdu rozhodnúť o návrhu na podmiennečné prepustenie sťažovateľa inak. Podľa názoru ústavného súdu úvahy krajského súdu o tom, prečo u sťažovateľa nedošlo k splneniu spomínanej materiálnej podmienky, nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako povrchné alebo neodôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v namietanom uznesení správne aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia odôvodnil skutkovými okolnosťami tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známk svojvôle. Napokon krajský súd vzhľadom na eventualitu prijatého záveru, aký prichádza do úvahy pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení, nebol povinný vyhovieť požiadavke sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd túto úlohu splnil, a tým si zastal svoju

pozíciu orgánu, ktorý je v prvom rade povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami a argumentáciou sťažovateľa v sťažnosti zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (taktiež základné právo podľa čl. 17 ods. 1 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť podľa názoru ústavného súdu porušené zamietnutím návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ani zamietnutím sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, pokiaľ všeobecné súdy riadne preskúmali a posúdili splnenie zákonných podmienok na aplikáciu tohto inštitútu a svoje úvahy v tomto smere ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že to tak bolo aj v okolnostiach danej veci, bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu stratilo už opodstatnenie, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011